

Β.Βεσκούκης

Οι βάρβαροι

Και τώρα, τι θα γίνουμε χωρίς τους βαρβάρους του χτυπήματος του "ιού του 2000";

Αγαπητοί αναγνώστες, τα καταφέραμε! Εξ' όσων γνωρίζουμε, από την πρωτοχρονιά και έκτοτε και ρεύμα έχουμε και νερό έχουμε και οι υπολογιστές μας φαίνονται να λειτουργούν μαζί με τα φανάρια στους δρόμους και τα συστήματα ελέγχου εναέριας κυκλοφορίας. Πυρηνικό εργοστάσιο δεν εξερράγη, οι ατομικές βόμβες δεν εκτοξεύτηκαν, οι τράπεζες δεν καταστράφηκαν, ακόμη και αυτός ο ελληνικός δημόσιος τομέας δεν επικαλέστηκε το "χτύπημα του ιού" για να δικαιολογήσει κάποια από τις ανεπάρκειές του.

Οι καναλάρχες έμειναν χωρίς θέματα στα δελτία (η πολιτική και η πλην του χρηματιστηρίου οικονομία έχουν πάψει προ πολλού να αποτελούν θέματα). Οι ελεύθεροι καβαλάρηδες εκδότες έμειναν χωρίς γυμνές φωτογραφίες απελπισμένων από το "χτύπημα του ιού" μοντέλων. Τέλος, οι -μάλλον κάτι περισσότερο γνωρίζοντες- "πετυχημένοι" έμποροι της πληροφορικής, ξέρετε, οι δια της συγχωνεύσεως παραγωγοί χρηματιστηριακής υπεραξίας, έμειναν με τα συμβόλαια (και το χρήμα) στην τσέπη και το χαμόγελο στα εξώφυλλα.

Με δυο λέξεις "όλα καλά": ο ιός δεν χτύπησε διότι "τον προλάβαμε" (:). Οι "ομάδες δράσης" των γεωργών της πληροφορικής δεν χρειάστηκε καν να επέμβουν. Τα πυρηνικά καταφύγια έμειναν άδεια, ενώ γέμισαν οι δρόμοι με εποχούμενους που, μη μπορώντας να κρύψουν τη χαρά τους από το μη χτύπημα του ιού, αποφάσισαν να περάσουν τις πρώτες ώρες του χρόνου στα "γιωταχί" τους, που γράφει και ο φίλτατος Καββαθάς. Το καλό στην ιστορία είναι ότι κανένας (ευτυχώς!) δεν βγήκε να θριαμβολογήσει για έναν σεισμό που ...δεν έγινε. Κάτι που το μυρίστηκαν το φιάσκο, κάτι που διατηρούν "πισινή", κάτι που δεν είδαν και άλλους να το κάνουν, πάντως κραυγαλέες δηλώσεις δεν έγιναν.

Κατηγορήστε μας για περιαυτολογία, όμως τα λέγαμε από τον Φεβρουάριο του 1998 και επανήλθαμε τον Μάρτιο του 1999, την εποχή που οι καναλάρχες και οι εκδότες είχαν άλλες αφορμές να γαργαλάνε τα μάτια και τη νοημοσύνη μας. Απόσπασμα 1:

"...οι ιδιώτες αν θέλουν μπορούν, ενώ οι υπηρετούντες στο δημόσιο δεν ενθαρρύνονται να θέλουν και δεν είναι σίγουρο ότι μπορούν. Ως αποτέλεσμα, στον ιδιωτικό τομέα εκεί που υπάρχει βούληση και ανάγκη το πρόβλημα αντιμετωπίζεται (π.χ. τράπεζες), ενώ στον δημόσιο ακόμα μιλάμε για επιτροπές, συμβούλους, σχεδιασμούς, κάνουμε (ή δεν κάνουμε, ανάλογα με το τι μας υπαγορεύουν οι σύμβουλοι) εξαγγελίες και αν ο κόμπος φτάσει στο χτένι, θα ανακοινώσουμε μια ένορκη διοικητική εξέταση η οποία είναι γνωστό πού θα καταλήξει..." (Μάρτιος 1999)

Τελικά, βέβαια, κανείς δεν πήρε χαμπάρι τίποτε και καμία ΕΔΕ δεν χρειάστηκε να εξαγγελθεί. Κανείς δεν θα ρωτήσει που πήγαν τα χρήματα της τάδε ανάθεσης για την αντιμετώπιση του προβλήματος του 2000 στον δείνα οργανισμό. Κανείς δεν θα απολογηθεί για την υπέρ του δέοντος διάθεση πόρων, ούτε για την άγνοια της έκτασης του προβλήματος η οποία μπορεί να αποτελέσει δικαιολογία για την υπερβολική διάθεση πόρων. Απόσπασμα 2:

"...οι προγραμματιστές έφτιαξαν ακριβώς αυτό για το οποίο πληρώθηκαν χωρίς να μπορούν ούτε καν να διανοηθούν ότι θα λειτουργούσε για δεκαετίες, πράγμα που δεν είναι τυχαίο για την ποιότητα που κατά βάθος γνώριζαν ότι είχε. Οι managers της εποχής πήραν ακριβώς

αυτό για το οποίο πλήρωσαν: κακοκατασκευασμένο και υποτιμημένης αξίας λογισμικό, με το οποίο πίστευαν πως έκαναν τη δουλειά τους..." (Φεβρουάριος 1998).

Πάραυτα, οι managers είναι που θα απαντήσουν στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων, οι policy makers και οι ειδικοί του marketing (καθώς και εκείνοι που έχουν καλό προσωπικό marketing) είναι εκείνοι που θα φωτογραφηθούν και θα εξηγήσουν το τι έγινε και τι όχι και βέβαια, οι όμιλοι είναι που δεν θα επιστρέψουν ούτε δραχμή από χρήματα που δεν χρειάστηκε να δαπανήσουν σε ενέργειες κατά του ιού. Μπορεί κανείς να επικαλεστεί ότι τα χρήματα αυτά ήταν "ασφαλιστικό συμβόλαιο" και ως γνωστόν, ασφάλιστρα δεν επιστρέφονται. Μόνο που εν προκειμένω, μάλλον κάποιοι υπέγραψαν συμβόλαιο ζωής με κάποιον που γνώριζε το μέλλον και απλά δεν το αποκάλυπτε. "Μέσα στο επιχειρηματικό παιχνίδι", θα πει κανείς. Ίσως...

Η αγορά της πληροφορικής με κάποια έννοια ωφελήθηκε από το όλον θέμα: πολλά συστήματα και λογισμικά αναβαθμίστηκαν, ακόμα και χωρίς να είναι απαραίτητο, πολλά συμβόλαια συντήρησης ανανεώθηκαν "just in case". Γενικώς μπροστά στο συντηρούμενο δέος για το θέμα, λίγοι έμειναν εντελώς αδιάφοροι. Πιθανότατα αυτό να είναι "καλό". Εχουμε όμως έναν προβληματισμό όχι τόσο για το παρελθόν, όσο για το μέλλον: ποιο θα είναι το επόμενο γεγονός που αναμένουμε ότι θα δημιουργήσει ανάλογη κινητικότητα στην αγορά πληροφορικής, ιδιαίτερα εντός της χρονιάς των προσδοκιών που διανύουμε; Πόσα από τα "just in case" συμβόλαια συντήρησης θα ανανεωθούν; Με ποιο ρυθμό θα συνεχιστεί η ανανέωση του εξοπλισμού και του λογισμικού; Θα θέλαμε, μετά από λίγους μήνες, απάντηση στα ερωτήματα αυτά και μάλιστα απάντηση τεκμηριωμένη με αριθμούς: τόσα συμβόλαια ανανεώθηκαν, έτσι συνεχίστηκε η αναβάθμιση του εξοπλισμού κλπ και όχι απάντηση από δημοσιοσχεσίτη στέλεχος που προσπαθεί να γράψει και να μιλήσει για πράγματα που δεν γνωρίζει. Με λίγα λόγια θα θέλαμε απάντηση στο Καβαφικό ερώτημα: "και τώρα, τι θα γίνουμε χωρίς Βαρβάρους; Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια κάποια λύση".

Δημοσιεύτηκε στο OPEN Newsletter

τον Ιανουάριο του 2000